Sommerferie på den vestlige side af Kreta

fra den 30. august til 7. september 2013

Fly fra Tirstrup lufthavn, indkvartering i lejlighed på Pelle Steve II i Chania.
Primera Air var transportør og Bravo Tours var udbyder af rejsen, som var et tilbud til kr. 2.000,- for os begge to.
Vi lejede en bil hos Avis i lufthavnen. Den havde vi hele ugen.

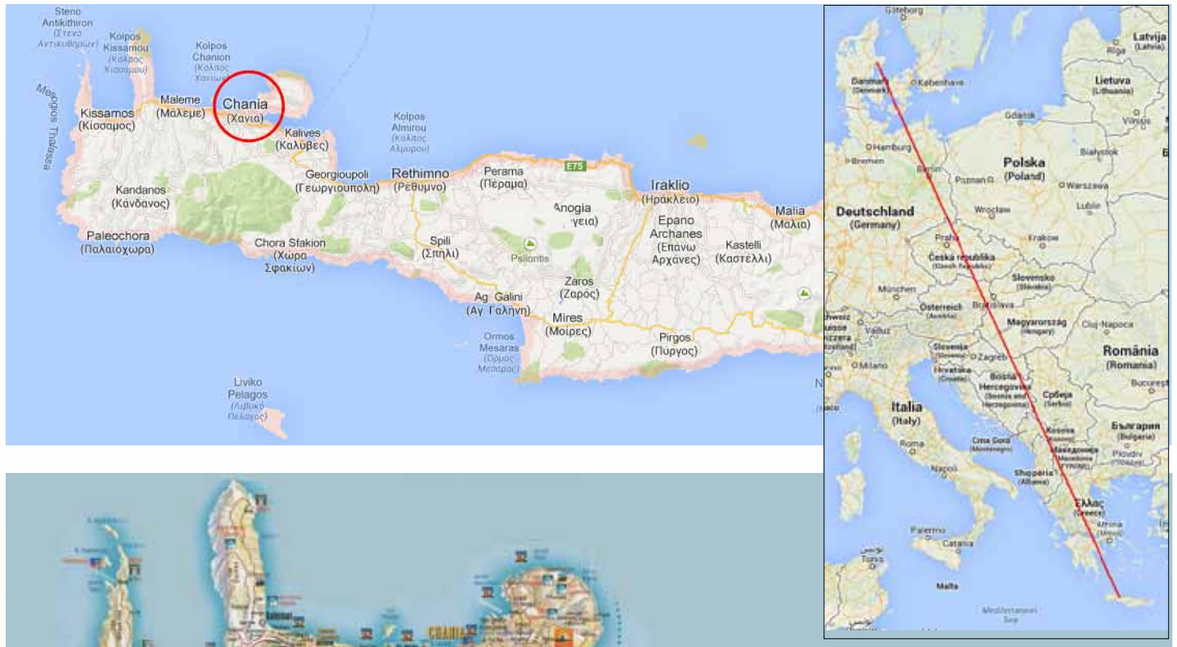

Udsigten fra lejlighedens balkon.

Vi havde bestilt en kategori A bil, men fik udleveret en kategori D bil, en Hyundai C 30

Lørdag den 31. august. Første køretur gik til vestkysten og sydpå, ned til det, de kaldte "den lyserøde strand" ved Elafonisi.

Kolimbari
CHANIA
Kastelli
Elafonisi
Apodigadi
Omalos
Kallergi (EOS)
Skines
Foumes
Mesika
Laki
Tsounara
Koutroulis
Platanias
Galatas
Ag. Marina
Plaka
Kalathas
Kissamos
Sfakia
Paleochora
Sougia
Hrissi
Gerakaris
Theriso Canyon
Aptera
Rodopou
Gramvousa
Agia Theodori
Agia Irini
Sirikari
Sarakina
Theodoriana
Aptera
Vrysses
Voulgaro
Kato Stalos
Kato Zakros
Xerokastalo
Zourva
Vathianos
Kato Vrisi
Ag. Theodori
Ag. Pelagia
Ag. Sofia
Ag. Paraskevi
Ag. Nikolaos
Ag. Ioannis
Ag. Triada
Ag. Marina
Ag. Varvara
Ag. Fotia
Ag. Kiriaki
Ag. Sotiros
Ag. Stefanos
Ag. Theodoros
Ag. Pavlos
Ag. Petros

Søndag den 1. september kørte vi byerne Hóra Sfakíon og Loutro på sydkysten af Kreta.

Vi kom ned på stranden, men da det var weekend, var der så overfyldt, at vi nøjedes med at gå en tur rundt om alle liggestolene og kører hjem igen til "vores egen strand" nær hotellet.
Det kaldes "den lyserøde strand" og der var da også lidt rødt sand lige i vandkanten. Det kan åbenbart blive en hel del mere rødt, end det lige var da vi var der.
Hjemturen blev lidt længere en planlagt, idet den tunnel, som vi skulle igennem var spæret. Vi måtte derfor op i højden igen ad små veje for at komme over bjerget.

Vi kørte igennem Hóra Sfakíon og videre op ad bjerget for at komme til den lille by Loutró, hvor vi havde læst, at der skulle være en god strand.
Det viste sig, at vejen sluttede oppe på toppen i en anden lille by, hvorfra man så skulle gå en lille time for at komme NED til Loutró og dermed samme vej tilbage, så det opgav vi med det samme.
På forespørgsel om, hvordan man så kom til Loutró, fik vi at vide, at der sejler en båd fra Hóra Sfakíon til Loutró.
Altså tilbage af de snoede veje igen og ned for at finde båden.

Til alt held sejlede den ca. ½ time efter at vi var kommet derned, så vi parkerede bilen og gik ombord for at blive sejlet til byen istedet for. Det var en sejltur på ca. 50 minutter.
I skyndingen glemte jeg vores kameraer i bilen, så vi har ingen billeder fra denne del at turen.

Da vi kom til Loutró, viste det sig, at det "kun" var en samling huse og restauranter i vandkanten og med en lille stenstrand i den ene ende.

På vores kort kunne vi se, at der ovre på den anden side af pynten var endnu en lille by med bademulighed.
Der sejlede en lille båd imelem de to steder, men den var sejlet, da vi fandt ud af, hvad vi ville. Vi fand en sti, der gik over til Finix, som stedet hed. Vi gik ad rød rute derover uden at vide, om vi kom der, men vi skulle "da lige se" hvad der var efter næste knæk på ruten. Efter lidt klatring over klipperne kom vi da - efter ca. 1 times gåtur - der over. Her var også kun en lille stenet strand, men lidt længere ude var der en mole, hvorfra man kunne bade - og det gjorde vi så.
Senere på dagen ville vi tage båden tilbage til Hóra Sfakíon, men den sejlede inden vi nåede derhen.
Vi spurgte så, om der ikke var en lettere vej derover, og fik udpeget den gule rute.
Det ville tage ½ time - og det gjorde det.
I Loutró ventede vi så på den store båd, der skulle sejle os til Hóra Sfakíon.
Den kom fra en havn ved Samariá kløften og havde mange mennesker om bord. Turen igennem Samariá kløften er ca. 18 km og man bliver kørt til indgangen i busser - går så hele vejen igennem kløften, tager båden til Hóra Sfakíon, hvor busserne så holder og venter.
Vi har gåturen til gode til en anden gang.

Vi havde vores telefoner med, så da alle passagerene gik fra borde, stod vi lidt oppe på skibet og tog dette billede.

Mandag den 2. september kørte vi igen ind over bjergene til en anden lille by - Sougia - på sydkysten. Her fik vi vores frokost på en restaurant i vandkanten, hvorefter vi gik lidt østpå ad stranden for at bade. Det var - som næsten alle strande her på sydkøsten - en stenstrand. Da vi alligevel skulle have vores sandaler vasket, gjorde det ikke noget og vandet var herligt - klart og varm. Vi lå her et par timer og kørte så hjem til hotellet igen.

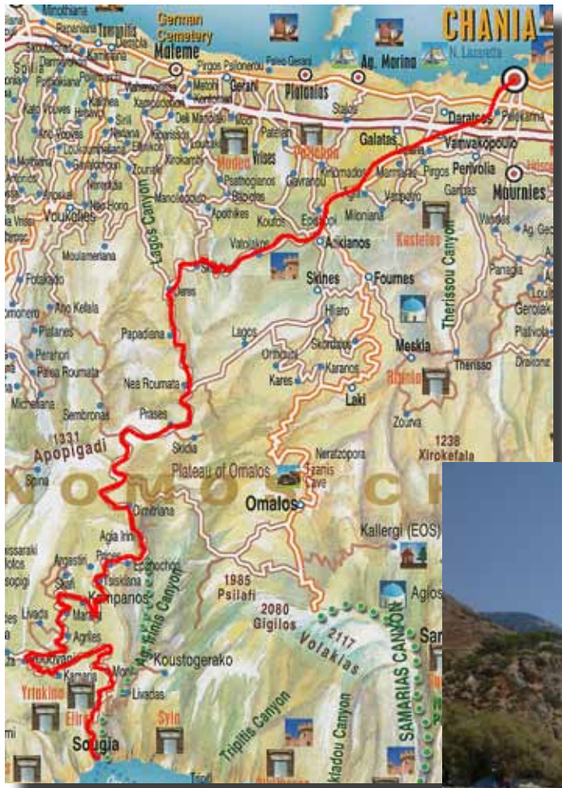

Stranden ved Soúgia.

Billeder fra turen over til Sougla

Kastanietræ

Der blæste en god vind heroppe på toppen, så selvfølgelig er den plastret til med vindmøller.

Vi nærmer os toppe og kan begynde at skimte Middelhavet på Kretas sydkyst.

Så går det nedad mod Soúgia og stranden. Vi tog vores frokost på en strandrestaurant før vi lagde os ud i de varme sten på stranden.

Tirsdag den 3. september kørte vi lidt østpå og ind i bjergene til byen Agiroúpolis, en lille kridhvid landsby med små boder og mange blomster. Byen er delt i en øvre og en nedre del. I den nedre del er af byen er gyderne så smalle, at der kun er plads til gående. I den øvre del er der en meget fin udsigt ud mod havet i nord. Der findes et romersk mosaikgulv på stedet. Et lille rødt tog kørte turister rundt i området og ned til taverna Kastro. Kastro er en af flere taverner, som i de hede sommermåneder er et køligt udflugtsmål for kretensere. Her er masse af vand, der - via forskellige vandfald - søger nedad mod havet. Alle restauranterne havde bassiner med levende fisk. bl.a. ørreder og den store stør.

Billeder fra byen Agiroúpolis, med det lille røde tog og de flotte blomster.

Udsigt til den nedre del af byen og havet i nord.

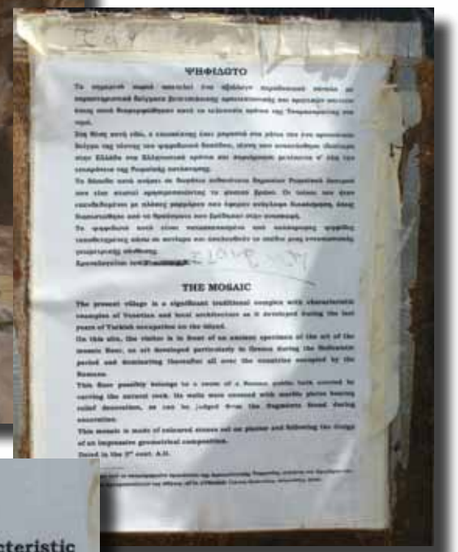

THE MOSAIC

The present village is a significant traditional complex with characteristic examples of Venetian and local architecture as it developed during the last years of Turkish occupation on the island.

On this site, the visitor is in front of an ancient specimen of the art of the mosaic floor, an art developed particularly in Greece during the Hellenistic period and dominating thereafter all over the countries occupied by the Romans.

This floor possibly belongs to a room of a Roman public bath created by carving the natural rock. Its walls were covered with marble plates bearing relief decoration, as can be judged from the fragments found during excavation.

This mosaic is made of coloured stones set on plaster and following the design of an impressive geometrical composition.

Dated in the 3rd cent. A.D.

Det romerske mosaik gulv, der formodenlig stammer fra et offentligt romersk bad fra det 3. århundrede efter Kr. Informationen var der da, men den trængte nu til en udskiftning!

Der var et par kunstnere, der havde slået sig ned i byen. Her er det en keramiker, der har udstilling.

Taverna Kastro, med de mange vandmøller og andre ting, som vandet kunne plaske igennem.

Her går der ørreder, lige til at fiske op og spise. I andre bassiner gik der Stør.

Vi fik vores frokost imellem alle vandhjulene og vandfaldene.
Taget her var stoffet fra en gammel faldskærm.

Skål!

På vej hjem til hotellet kørte vi forbi Kournás-søen, den største ferskvandssø på Kreta.
Her var livlig aktivitet af badende og folk, der sejlede rundt i kanoer og pedalbåde.
Vi nøjedes med at se på herlighederne og kikke lidt på souvenirs i en af de mange boder, der var på stedet.

Onsdag den 4. september kørte vi ind til slugten Thériso. En meget smal slugt, som man kan køre igennem i modsætning til de andre slugter, hvor der kun er stier. Vi kørte ind til byen af samme navn, fortsatte videre ud af vejen og det var så meningen, at vi ville komme tilbage til byen og kører hjem mod Chania igennem slugten endnu engang for at se den fra den side også. Det gik ikke lige som vi havde planlagt, så vi måtte køre ind i slugten igen, vende om og så køre ud igen. Inden vi vendte om tog vi lige vores frokost på en taverna i starten af slugten.

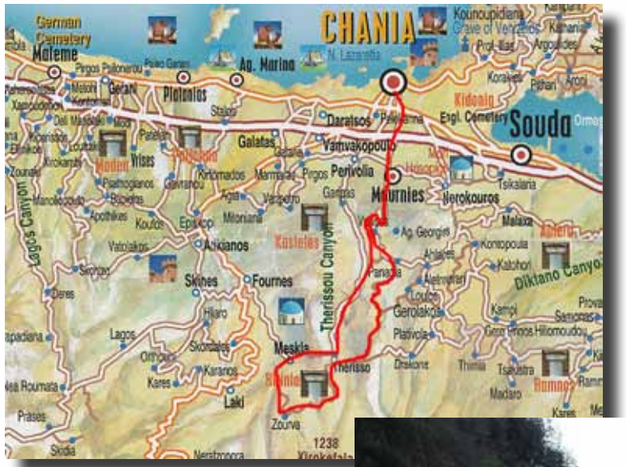

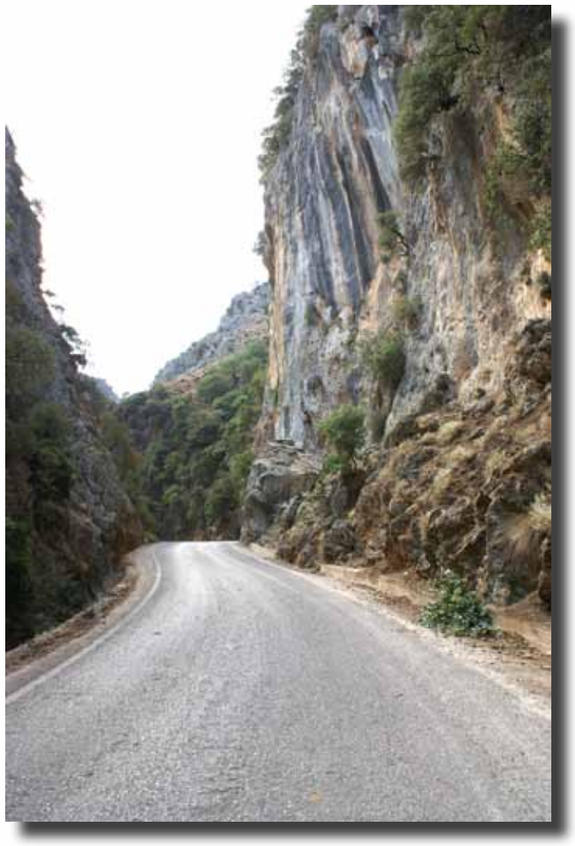

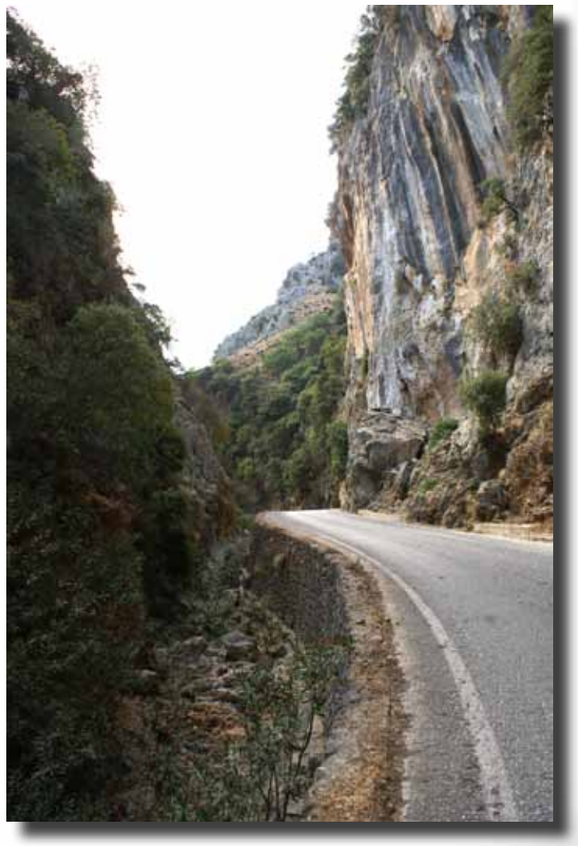

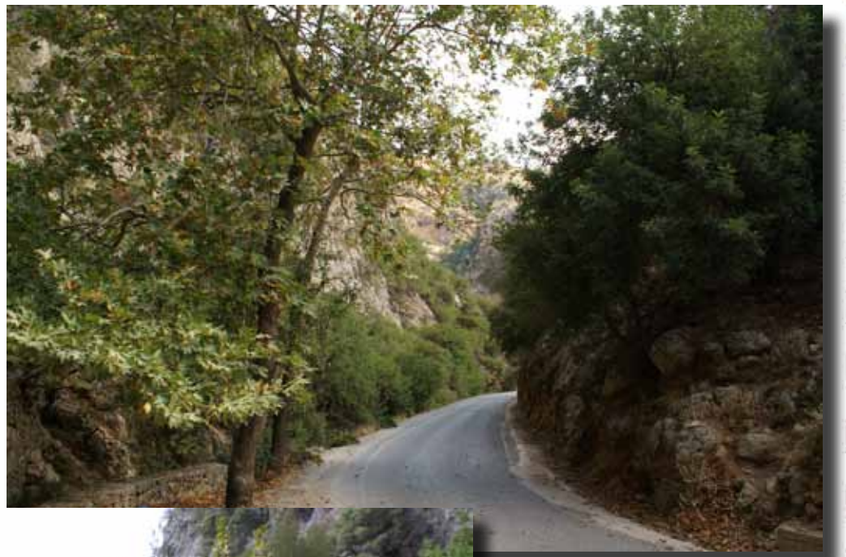

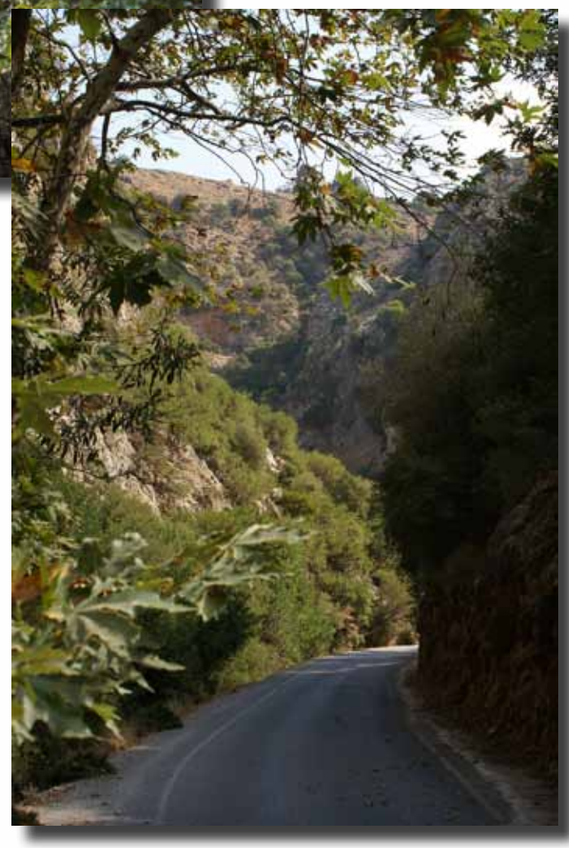

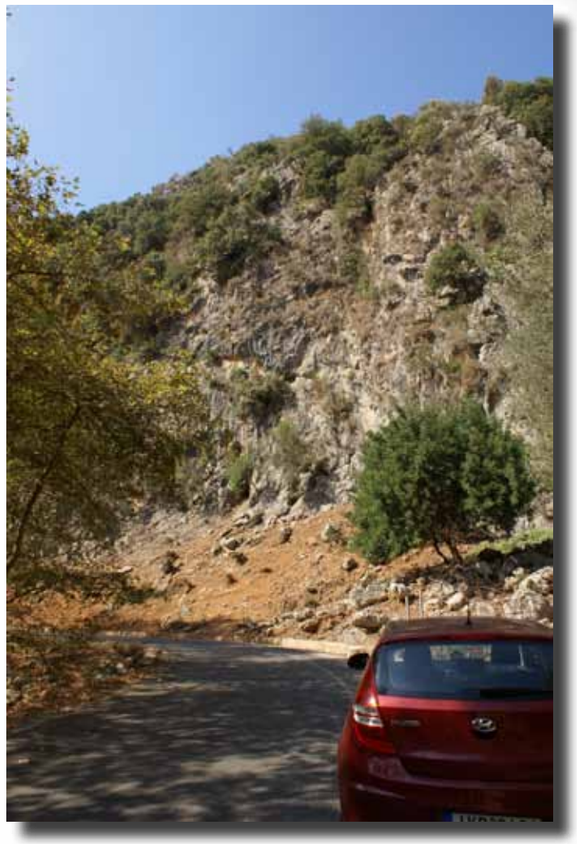

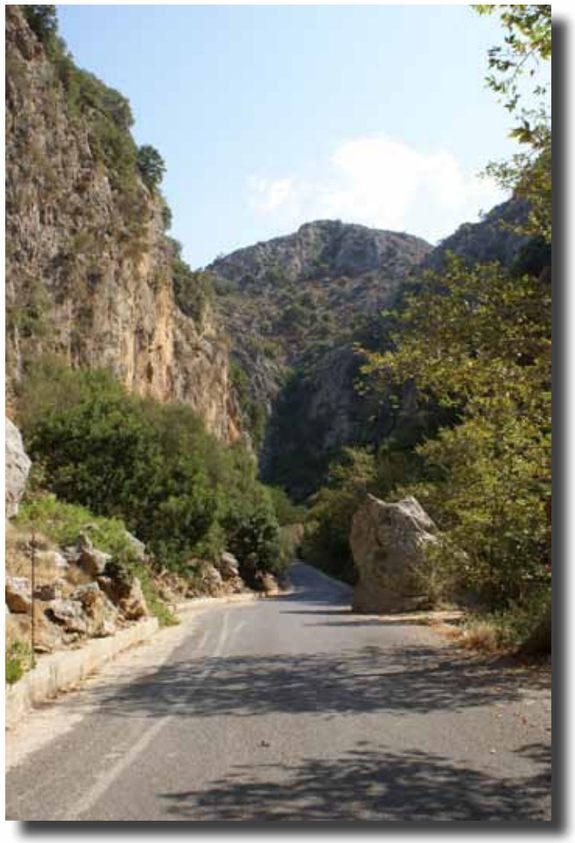

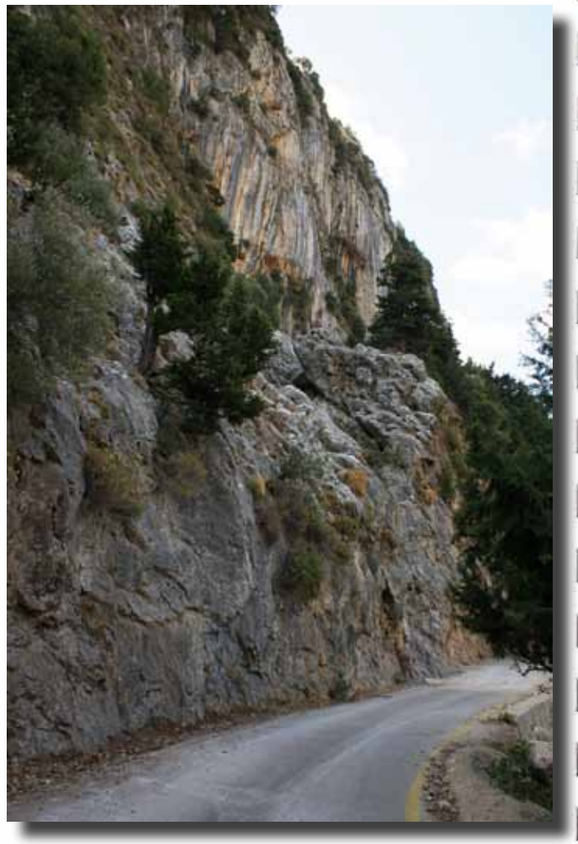

Vi så et lille skilt, der viste op til en kirke. Den skulle vi da op og se på. At vejen så blev smallere og smallere og uden asfelt, ja, det måtte vi så tage med.

Det viste sig, at vi kom op til nogle gule bygninger, som så mere eller mindre forladte ud. Der var en lille kirke, men også noget beboelse og en forladt restauran. Om det bliver brugt en gang imellem, fandt vi ikke ud af. Vi listede lige så stille afsted igen af samme vej, som vi var komme op ad.

På vej ned kørte vi igennem en appelsinplantage

På Kreta har de også rødt jord.

.... og så har vi lige slugten for 3. gang idag.
Nu er vi på vej hjem til Chania.

Vi ankom til Chania lige midt i siestaen, men så var der til at komme til. Senere på dagen kom der mere liv i gaden.

Kirken på torvet.

Chanias gamle havnepro-
menade.
Her sad vi lige og nød scenariet
over en drinks.

Der er mange små hyggelige restauranter inde bag havne-promenaden.

Her viser Karen billederne fra dagens tur til vore naboer Bente og Arne fra Hjørring.

Torsdag den 5. september kørte vi igen vestpå. Målet var ruinen Polyrínia, som ligger højt oppe på en bjergtop.

POLYRINIA

De forstod det i gamle dage. At placere byer, borge og hellige steder højt, hvor udsynet var godt. Sådan er det også i Polyrinia, som er en blanding af fortid og nutid på en helt særlig måde. I klassisk hellenistisk tid var der en by og en helligdom, Akropolis, på toppen af højen over den nuværende landsby. Da Kreta blev en del af romerriget, blev der bygget en akvædukt af de sten, som havde været brugt til Akropolis. Så kom kirken, ca. 500 år senere, en sten-basilika, placeret oven på fundamentet fra en klassisk bygning bygget af stenene fra de ugudeliges helligdom. Og siden dengang har landsbyens beboere brugt løs af stenene, med og uden inskription, når der skulle bygges huse. Det er svært at se, hvornår en væg fra et hus er bygget for 100 år siden, og hvornår den er 3000 år gammel.

De krogede trappegyder, som snor sig rundt i landsbyen, er i sig selv en oplevelse. En oplevelse er også Yorgos Tsichlakis værksted. Udenfor ligger et bjerg af afskåret oliventræ. Han bruger træet til at lave salatsæt, skåle, skærebrætter og små fine æsker, som han sælger i forretningen. Er man nysgerrig, giver han gerne en skænk raki af egen produktion på bænken i skyggen. Værkstedet findes på stien, som går gennem landsbyen til Akropolis.

Det er lidt af en tur at gå helt til tops, man kan nøjes med at gå til Akropolis-tavernaen, hvor udsigten er næsten lige så god. Vi gik nu helt op til toppen og vel nede igen fik vi en forfriskning på Akropolis-tavernaen.

Efter dette besøg kørte vi ud til vestkysten for at bade. På vej hjem lagde vi lige vejen forbi verdens ældste oliventræ.

Der er ingen tvivl om, at vi skal denne vej!

Hullerne her i klippen er endestationen for den akvadukt, som de gamle romere lavede helt oppe fra toppen af bjerget og ned til byen.

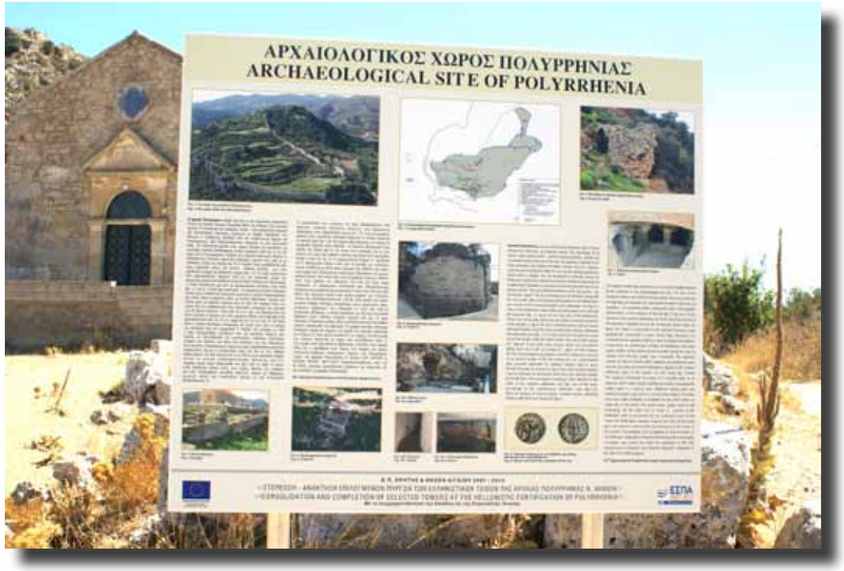

En tavle, der fortæller lidt om området og ruinen, vi nu skal klatre op til.

Lige efter restauranten Akropolis var byens kirke og gravplads. Fine grave i marmor - men også nogle, der måtte nøjes med pudset beton. Høj og lav, vi ender alle sammen det samme sted!!

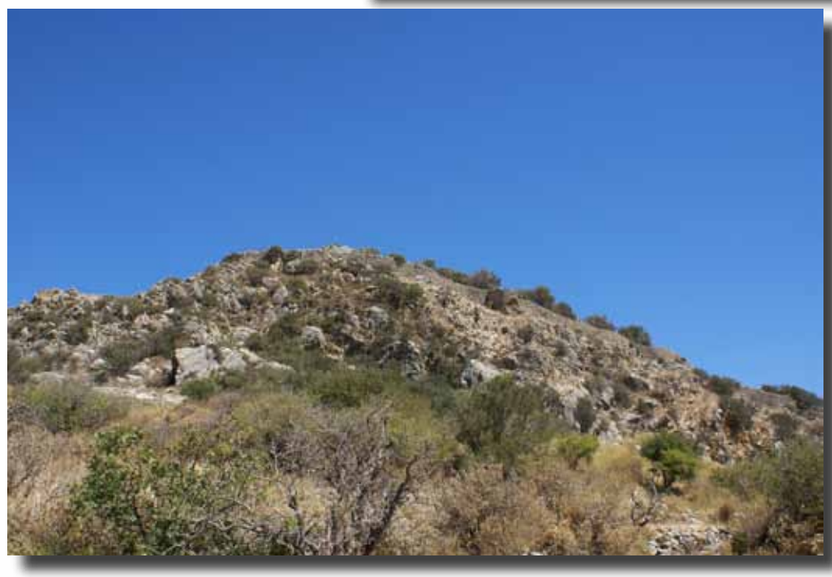

Vi skal helt op på toppen. Stien kan ses på nederste billede - den bedste del af den - forståes!

Udsigt fra kirken og over mod de omgivne bjergsider.

Lokale blomster.

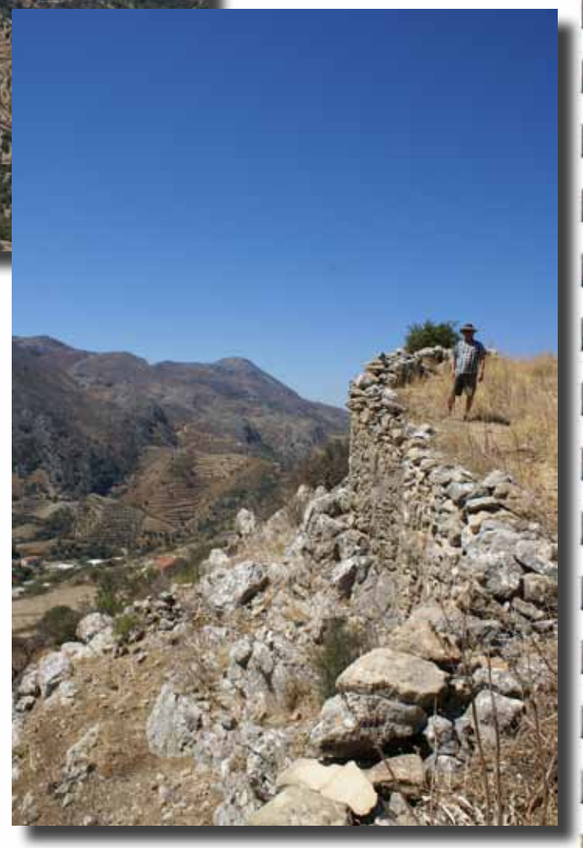

På vej op kom vi forbi dette lille kapel og starten på den romanske cisterne, som endte nede i byen.

Udsigt ned mod kirken og den tilhørende kirkegård.

Korset står helt oppe på toppen. Herfra var der en fin udsigt ud over havet,

... og så kom vi lige forbi en gammel stenmur, der stod omkring en mark med vindruer.

Korset står oppe ved pilen.

Det er da utroligt så skæv man kan blive af en en enkelt øl.

Verdens ældste oliventræ. Træet er 4000 år gammel. Stammen er 13 meter i omkreds. Det er hult indeni, så to børn sagtens kan lege derinde.

Fredag den 6. september. Vi skulle være uda af hotelværelset kl. 12.00. Vi kørte omkring kl. 11.00 fra hotellet om øst på mod et andet ruin område: Aptera- ruinerne, hvoraf nogle stammer fra en Hellenistisk bystat fra den 700 århundrede f. Kr.
Romerne kom senere til og bygge de enorme cisterner og omfattende romerske bade. Begge dele kan ses idag og man kan ikke lade være med at beundre deres ingeniørmæssige snilde og undre sig over, hvor al vandet kom fra. I dag er det nemlig ret tørt.
Aptera ligger højt med udsigt ud over Soúda bugten og Akrotíri halvøen, som vi senere kørte over på og helt op til den nordlige ende. Herfra kørte vi lidt rundt på halvøen og så bl.a. et gammelt kloster og en hellig grotte. Vi sluttede vores køretur med at køre op på det højeste punkt - Akropolis - på halvøen. Herfra var der en fin udsigt bl.a. til lufthavnen, hvor vi skulle ned og afleverer bilen og hvorfra vi senere på aftenen skulle flyve hjem til Danmark.
Vi nåede at køre 967 km på denne ferie.

Aptera ruinerne.
Det yngste bygningsværk er klostret, som de sidste munke forlod i 1964

Romernse gamle cisterner, set udefra.

Romernes gamle cisterner er bevarede op til idag. De har engang været fyldt med vand, men hvorfra det vand er kommet, har man ingen forklaring på.

Et gammelt romerst badehus

Ved siden af ruinerne lå denne gamle borg, som man ikke kunne komme ind og se. Den lå med en meget fin udsigt ud over Souda bugten med halvøen Akrotíri i baggrunden.

Helt ude ved norkysten af halvøen er der et gammelt kloster - Gourvernéto klosteret. Nu beboet af unge munke, som helst ikke vil have gæster. Imidlertid er der en grotte nedenfor klostret. Der går en sti ned til den via klostret have - og den må man godt gå igennem.

Stavrós stranden og klippen på nordkysten.
Det var her man i sin tid optog scenen med tovbanen i filmen: Zorba the Greek med musik af Mikis Theodorakis og Anthony Quinn i hovedrollen.

Grotten er tilegnet en eller anden helgen og man bruger tilsyneladende grotten til hellige handlinger.

Man fornemmer da en vis velkommehed af den hvide herre, der står inde i grotten.

Det er dog kun en stalagmit, der var kalket hvid.

Inde i klostret var der et lille kapel.

Efter besøget i grotten havde vi bare et problem! Vi skulle samme vej tilbage, men denne gang gik det opad i ca. ½ time. Godt det blæste en god vind.

Her er vi på vej op til et højt punkt, som kaldes Akropoli. På toppen er der en Radio-mast og en formidabel udsigt ud over vandet.

Udsigt over mod fastlandet eller rettere udsigt over mod den anden side af Souda bugten.

Udsigt ned over Chania lufthavn, som vi herefter kørte ned til for at afleverer bilen og flyve hjem til Danmark.